

“মৰমৰ সন্তানসকল – এই শৰীৰ ৰূপী পুতলা আত্মা ৰূপী চৈতন্য চাৰিৰেহে চলে, তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিলে তেতিয়া নিৰ্ভয় হৈ যাবা”

প্ৰশ্ন: আত্মাই শৰীৰৰ লগত খেলা খেলি তললৈ (অৱনমিত হৈ) আহিছে সেয়েহে তাক কি নাম দিব?

উত্তৰ: পুতলা। যিদৰে নাটকত পুতলাৰ খেল দেখুৱাই তেনেদৰে তোমালোক আত্মাই পুতলাৰ দৰে 5 হাজাৰ বছৰত খেল খেলি তললৈ আহি পালাহি (অৱনমিত হ’লাহি)। পিতা আহিছে তোমালোক পুতলাবোৰক আৰোহনৰ (ওপৰলৈ উঠাৰ) পথ দেখুৱাবলৈ। এতিয়া তোমালোকে শ্ৰীমতৰ চাৰি লগোৱা তেতিয়া ওপৰলৈ উঠি যাবা।

গীত: মেহফিল মে জল উঠি চমা..... (ৰঙ্গসভাত স্থলি উঠিল চাকি)

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক শ্ৰীমত দিয়ে - কেতিয়াবা কাৰোবাৰ চলন ভাল নহ’লে তেতিয়া পিতৃ-মাতৃয়ে কয় - তোমাক স্বয়ং ঈশ্বৰে মতি দিয়ক। বেচেষাসকলে এইটো নাজানে যে সঁচাকৈয়ে ঈশ্বৰে মত দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ঈশ্বৰীয় মত পাই আছা অৰ্থাৎ আত্মিক পিতাই সন্তানসকলক শ্ৰেষ্ঠ হ’বৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ মত দি আছে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা আমি শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হৈ আছোঁ। পিতাই আমাক কিমান উচ্চ মত দি আছে। আমি তেওঁৰ মতত চলি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছোঁ। সেয়েহে সিদ্ধ হয় যে মনুষ্যক দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলাতো সেইজনেই পিতা হয়। শিখলোকসকলেও গায়ন কৰে - মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিলে..... তেন্তে নিশ্চয় মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলাৰ মত দিয়ে। তেওঁৰ মহিমাও গাইছে - এক ওঙ্কাৰ.... কৰ্তা পুৰুষ, নিৰ্ভয়.... তোমালোক সকলো নিৰ্ভয় হৈ যোৱা। নিজক আত্মা বুলি ভাবা নহয়। আত্মাৰ কোনো ভয় নাথাকে। পিতাই কয় নিৰ্ভয় হোৱা। ভয় আকৌ কিহৰ। তোমালোকৰ কোনো ভয় নাই। তোমালোকে নিজৰ ঘৰত বহি থাকিও পিতাৰ শ্ৰীমত লৈ থাকা। এতিয়া শ্ৰীমত কাৰ? কোনে দিয়ে? এই কথাবোৰ গীতাততো নাই। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা। পিতাই কয় তোমালোক পতিত (অপৱিত্ৰ) হৈ গৈছে, এতিয়া পাৱন (পৱিত্ৰ) হ’বৰ কাৰণে মামেকম (মোক এজনক স্মৰণ কৰা)। এয়া পুৰুষোত্তম হোৱাৰ মেলা সংগমযুগতহে হয়। বহুতে আহি শ্ৰীমত লয়। ইয়াক কোৱা হয় ঈশ্বৰৰ লগত সন্তানসকলৰ মেলা। ঈশ্বৰো নিৰাকাৰ হয়। সন্তানসকলো (আত্মাসকলো) নিৰাকাৰ হয়। আমি আত্মা হওঁ, এইয়া পূৰ্বা-পূৰ্বা অভ্যাস কৰিব লাগে। যিদৰে পুতলাত চাৰি দিলে তেতিয়া নৃত্য কৰিবলৈ লাগি যায়। গতিকে আত্মাও এই শৰীৰ ৰূপী পুতলাৰ চাৰি। আত্মা ইয়াত (শৰীৰত) নাথাকিলে তেতিয়া একোৱেই কৰিব নোৱাৰে। তোমালোক হৈছে চৈতন্য (জীৱন্ত) পুতলা। পুতলাক যদি চাৰি দিয়া নহয় তেন্তে কামৰ হৈ নাথাকিব। ৰৈ যাব। আত্মাও চৈতন্য চাৰি হয় আৰু এইয়া অবিনাশী, অমৰ চাৰি হয়। পিতাই বুজায় - মই আত্মাকেই চাওঁ। আত্মাই শুনে - এইয়া দূৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। এই চাৰি অবিহনে শৰীৰ চলিব নোৱাৰে। ইয়ো অবিনাশী চাৰি লাভ কৰিছে। 5 হাজাৰ বছৰ ইয়াৰ চাৰি চলে। চৈতন্য চাৰি হোৱাৰ কাৰণে চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। এইয়া হৈছে চৈতন্য পুতলা। পিতাও চৈতন্য আত্মা। যেতিয়া চাৰি পূৰ্বা হৈ যায় তেতিয়া পিতাই নতুনকৈ যুক্তি দিয়ে যে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া চাৰি লাগি যাব অৰ্থাৎ আত্মা তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাব। যেনেকৈ গাড়ীত পেট্রল শেষ হ’লে পুনৰ ভৰোৱা হয় নহয়। এতিয়া তোমালোকৰ আত্মাই বুজি পায় - আমাৰ পেট্রল কেনেকৈ ভৰিব! বেটাৰী খালি হয় পুনৰ তাত শক্তি ভৰোৱা হয় নহয় জানো। বেটাৰী খালি হৈ গ’লে প্ৰকাশ শেষ হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকৰ আত্মা ৰূপী বেটাৰী ভৰপূৰ হয়। যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমান শক্তি ভৰপূৰ হৈ গৈ থাকিব। ইমানকৈ 84 জন্মৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰি বেটাৰী খালি হৈ গৈছে। সতো, ৰজো, তমোলৈ আহিছে। এতিয়া

পুনৰ পিতা আহিছে চাৰি দিবলৈ অথবা বেটাৰী ভৰপূৰ কৰিবলৈ। শক্তি নাথাকিলে তেতিয়া মনুষ্য কেনেকুৱা হৈ যায়। সেয়েহে এতিয়া স্মৃতিৰেহে বেটাৰী ভৰপূৰ কৰিব লাগে, ইয়াকে মানৱ (হিউমেন) বেটাৰী বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় মোৰ সৈতে যোগসূত্ৰ গঢ়া। এই জ্ঞান এজন পিতাইহে দিয়ে। সংগতি দাতা তেওঁ এজনেই পিতা হয়। এতিয়া তোমালোক সকলোৰে বেটাৰী ভৰপূৰ হয় যাৰফলত পুনৰ ৪৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰা। যেনেকৈ নাটকত (ড্ৰামাত) পুতলাবোৰে নাচে নহয়। তোমালোক আত্মাসকলো এনেকুৱা পুতলাৰ নিচিনা। ওপৰৰ পৰা নামি ৫ হাজাৰ বছৰত একেবাৰে তললৈ আহি (অৱনমিত হৈ) যোৱা পুনৰ পিতা আহি ওপৰলৈ উঠায় (উচ্চ কৰি তোলে)। সেইয়াটো এটা পুতলা। পিতাই আৰোহন কলা আৰু অৱৰোহন কলাৰ অৰ্থ বুজায়, ৫ হাজাৰ বছৰৰ কথা। তোমালোকে বুজি পোৱা যে শ্ৰীমতেৰে আমি চাৰি পাই আছো। আমি সম্পূৰ্ণ সতোপ্ৰধান হৈ যাম পুনৰ সমগ্ৰ ভূমিকা পুনৰাবৃত্তি কৰিম। কিমান সহজ কথা - বুজা আৰু বুজোৱাৰ। তথাপিও পিতাই কয় বুজিব সেইজনেই যিজনে কল্প পূৰ্বে বুজিছিল। তোমালোকে যিমানেই মগজ নখটুওৱা কিয় তথাপিও বেছি বুজিয়েই নাপাব। পিতাই সকলোকে একে ধৰণেৰেইতো বুজায়। যতেই নহওঁক বহি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। যদিও সন্মুখত ব্ৰাহ্মণী নাথাকে তথাপিও তোমালোকে স্মৰণত বহি পাৰা। জানা যে পিতাৰ স্মৰণৰ দ্বাৰাহে আমাৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। সেয়েহে সেই স্মৰণত বহি যাব লাগে। কাকোকে বহুওৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। খোৱা-বোৱা কৰোতে, স্নান আদি কৰোতে পিতাক স্মৰণ কৰা। কিছু সময় অন্য কোনোবা সন্মুখত বহি যায়। এনেকুৱা নহয় যে তেওঁ তোমালোকক সহায় কৰে, নহয়। প্ৰত্যেকেই নিজকেই সহায় কৰিব লাগে। ঈশ্বৰতো মত দিছে যে এনে-এনে কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ দৈৱী বুদ্ধি হৈ যাব। এইয়া প্ৰলোভন (টেম্পটেছন) দিয়া হয়। শ্ৰীমততো সকলোকে দি থাকে। ইমানলৈকেতো নিশ্চয় হয় যে কাৰোবাৰ বুদ্ধি ঠাণ্ডা (কম), কাৰোবাৰ তীক্ষ্ণ। পবিত্ৰজনৰ (পিতাৰ) সৈতে যোগসূত্ৰ গঢ়ি নুঠিলে বেটাৰী উত্তেজিত (চাৰ্জ) নহয়। পিতাৰ শ্ৰীমত নামানে। যোগ নালাগে। তোমালোকে এতিয়া অনুভৱ কৰা আমাৰ বেটাৰী ভৰপূৰ হৈ গৈ থাকে। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধানতো নিশ্চয় হ'ব লাগিব। এই সময়ত তোমালোকে পৰমাত্মাৰ শ্ৰীমত পাই আছা। এই জগতে একেবাৰে বুজি নাপায়। পিতাই কয় মোৰ এই মতৰ দ্বাৰা তোমালোক দেৱতা হৈ যোৱা, ইয়াতকৈ উচ্চ বস্তু একো নাথাকে। তাত এই জ্ঞান নাথাকে। এয়াও নাটক (ড্ৰামা) ৰচি থোৱা আছে। তোমালোকক পুৰুষোত্তম কৰি তুলিবলৈ পিতা সংগমতেই আহে, যাৰ স্মাৰক আকৌ ভক্তি মাৰ্গত পালন কৰে, দশহৰাও পালন কৰে নহয়। যেতিয়া পিতা আহে তেতিয়া দশহৰা হয়। ৫ হাজাৰ বছৰৰ পাচত প্ৰত্যেকতো কথা পুনৰাবৃত্তি হয়।

তোমালোক সন্তানসকলেহে এই ঈশ্বৰীয় মত অৰ্থাৎ শ্ৰীমত পোৱা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। তোমালোকৰ আত্মা সতোপ্ৰধান আছিল, সেইয়া অৱনমিত হওঁতে হওঁতে তমোপ্ৰধান ভ্ৰষ্ট হৈ পৰে। পুনৰ পিতা বহি জ্ঞান আৰু যোগ শিকাই সতোপ্ৰধান শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলে। বুজায় যে তোমালোকে চিৰি তললৈ কেনেকৈ নামা (অৱনমিত হোৱা)। নাটক চলি থাকে। এই নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তক কোনেও নাজানে। পিতাই বুজাইছে এতিয়া তোমালোকৰ স্মৃতি উদয় হৈছে নহয়। প্ৰত্যেকজনৰে জন্মৰ কাহিনীতো শুনাৰ নোৱাৰিম। লিখি থোৱা নহয় যে পঢ়ি শুনাৰ পৰা যায়। এইয়া পিতাই বহি বুজায়। এতিয়া তোমালোকে পুনৰ ব্ৰাহ্মণ হৈছা আকৌ দেৱতা হ'ব লাগিব। পিতাই বুজাইছে - ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ঋত্ৱি এই তিনিটা ধৰ্ম মই স্থাপন কৰোঁ। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে - আমি পিতাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ বংশী হওঁ পুনৰ সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী হ'মগৈ। যিজন অনুত্তীৰ্ণ হয় তেওঁ চন্দ্ৰবংশী হয়। কিহত অনুত্তীৰ্ণ? যোগত। জ্ঞানতো বহুত সহজ বুজোৱা হৈছে। কেনেকৈ তোমালোকে ৪৪ৰ চক্ৰ লগোৱা। মনুষ্যইতো ৪৪ লাখ বুলি কৈ দিয়ে গতিকে কিমান দূৰলৈ গুচি গৈছে। এতিয়া তোমালোকে ঈশ্বৰীয় মত পোৱা। ঈশ্বৰতো আহেই এবাৰ। সেয়েহে তেওঁৰ মতো এবাৰহে পোৱা যাব। এক দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। নিশ্চয় তেওঁলোকে ঈশ্বৰীয় মত লাভ কৰিছিল, তাৰ আগতেতো আছিল সংগমযুগ। পিতা আহি সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন কৰাই। তোমালোক এতিয়া পৰিৱৰ্তন হৈ আছা। এই সময়ত তোমালোকক পিতাই পৰিৱৰ্তন কৰে। তোমালোকে ক'বা

কল্প-কল্পই আমি পৰিৱৰ্তন হৈ আহিছো, পৰিৱৰ্তন হৈয়েই থাকিম। এইয়া চৈতন্য বেটাৰী হয় নহয় জানো। সেয়া হৈছে জড। সন্তানসকলে জানিব পাৰিছে যে 5 হাজাৰ বছৰৰ পাচত পিতা আহিছে। শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ মতো দিয়ে। উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱানৰ উচ্চ মত পোৱা যায় - যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰা। তোমালোকৰ ওচৰলৈ যেতিয়া কোনোবা আহে তেতিয়া কোৱা তুমি ঈশ্বৰৰ সন্তান হয় নহয়। ঈশ্বৰ হৈছে শিৱবাবা, শিৱজয়ন্তীও পালন কৰে। তেওঁ হয়ো সংগতি দাতা। তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰতো নাই। তেন্তে কাৰ দ্বাৰা মত দিয়ে? তুমিও আত্মা, এই শৰীৰৰ দ্বাৰা কথা-বাৰ্তা কোৱা নহয়। শৰীৰৰ অবিহনে আত্মাই একো কৰিব নোৱাৰে। নিৰাকাৰ পিতাও আহিল কেনেকৈ? গায়নো আছে ৰথত আছে। আকৌ কোনোবাই কিবা, কোনোবাই কিবা বহি সাজি দিয়ে। ত্ৰিমূৰ্তিও সুক্ষ্মবতনত বহি দেখুৱাইছে। পিতায় বুজায় - এই সকলোবিলাক হৈছে সাক্ষাৎকাৰৰ কথা। বাকী সমস্ত ৰচনাতো ইয়াত আছে নহয়। সেয়েহে ৰচয়িতা পিতাও ইয়ালৈ আহিবলগীয়া হয়। পতিত সৃষ্টিলৈকেই আহি পবিত্ৰ কৰি তুলিবলগীয়া হয়। ইয়াত সন্তানসকলক পোনপটীয়াকৈ পাবলৈ কৰি আছে। বুজিও পায় তথাপিও জ্ঞান বুদ্ধিত নবহে। কাৰোবাক বুজাব নোৱাৰি। শ্ৰীমত ল'ব নোৱাৰে সেয়েহে শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হ'ব নোৱাৰে। যিজনো বুজিয়েই নাপায় তেওঁ কি পদ পাব। যিমান সেৱা কৰিব - সিমান উচ্চ পদ পাব। পিতাই কৈছে - হাড়ে হিমজুৱে সেৱাত লাগিব লাগে। বহুমুখী (সকলোধৰণৰ) সেৱা কৰিব লাগে। পিতাৰ সেৱাত আমি হাড়-মঙহো উৎসৰ্গা কৰিবলৈ প্ৰস্তুত। বহুত কন্যা ব্যাকুল হৈ থাকে - সেৱাৰ বাবে। বাবা মোক উদ্ধাৰ কৰা তেতিয়া মই সেৱাত লাগি যাম, যাৰ দ্বাৰা বহুতৰ কল্যাণ হ'ব। সমগ্ৰ জগতেতো শাৰিৰীক সেৱা কৰে, তাৰ দ্বাৰাতো চিৰি তললৈয়ে নামি আহা। এতিয়া এই আত্মিক (ৰূহানী) সেৱাৰ দ্বাৰা আৰোহন কলা হয়। প্ৰত্যেকেই বুজি পায় - এওঁ অমূকে মোতকৈ বেছি সেৱা কৰে। সেৱাধাৰী ভাল কুমাৰীসকল আছে, তেন্তে সেৱাকেন্দ্ৰও সম্ভালিব পাৰিব। শ্ৰেণীকোঠাত ক্ৰমানুসৰি বহে। ইয়াততো ক্ৰমানুসৰি বহিবলৈ দিয়া নহয়, বিতুষ্ট হৈ যাব। বুজিতো পাই নহয়। সেৱা নকৰিলে তেতিয়া নিশ্চয় পদো কম হৈ যাব। পদ ক্ৰমানুসৰি বহুত হয় নহয়। কিন্তু সেইয়া হৈছে সুখধাম, এইয়া হৈছে দুখধাম। তাত বেমাৰ আদি একো নহয়। বুদ্ধিৰে কাম ল'বলগীয়া হয়। বুজি পাব লাগে যে মইতো বহুত কম পদ পাব কাৰণ সেৱাতো কথা নাই। সেৱাৰ আধাৰতহে পদ পাব পাৰে। নিজক পৰীক্ষা কৰিব লাগে। প্ৰত্যেকে নিজৰ অৱস্থাক জানে। মন্ত্ৰা-বাবায়ে সেৱা কৰি আহিছে। ভাল ভাল সন্তানো আছে। যদিও চাকৰি আদিও কৰে, তেওঁলোকক কোৱা হয় আধা দৰমহাতো ছুটী লৈ সেৱা কৰিবলৈ যোৱা, কোনো আপত্তি নাই। যিসকল বাবাৰ অন্তৰত থাকে তেওঁলোকে ৰাজ্য-ভাগ্য লাভ কৰে, পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি। এনেকুৱাসকলহে বিজয় মালাত আহি যায়। অৰ্পিতো হয়, সেৱাও কৰে। কোনোবাক যদিও অৰ্পিত হয়, সেৱা নকৰে গতিকে পদ কম হৈ যাব নহয় জানো। এইয়া ৰাজধানী স্থাপন হয় শ্ৰীমতেৰে। এনেকুৱা কথা কেতিয়াবা শুনিছানে? অথবা পঢ়াৰ দ্বাৰা ৰাজ্য স্থাপনা হয় এনেকুৱা কথা কেতিয়াবা শুনিছানে? কেতিয়াবা দেখিছানে? অৱশ্যে হয়, দান-পুণ্য কৰিলে ৰজাৰ ঘৰত জন্ম ল'ব পাৰে। বাকী পঢ়াৰ দ্বাৰা ৰজাৰ পদ লাভ কৰা, এনেকুৱা কথাতো কেতিয়াও শুনা নাই চাগে। কোনেও নাজানেও। পিতাই বুজায় তোমালোকেই পূৰ্বা ৪4 জন্ম লৈছা। তোমালোক এতিয়া ওপৰলৈ যাব লাগে। হওঁতে বহুত সহজ। তোমালোকে কল্পই কল্পই বুজি পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি বুজি পোৱা। পিতাই স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি কৰে, বেছিকৈ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণো তেওঁলোকে কৰিব যিসকল সেৱাত থাকে। গতিকে নিজক পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে মই অন্তৰত অধিষ্ঠিত হৈছোঁনে? মালাৰ মণি হ'ব পাৰিমনে? নপঢ়া জনে নিশ্চয় পঢ়োঁতাজনৰ আগত মূৰ দোৱাব। পিতাইতো বুজায় সন্তানসকল পুৰুষাৰ্থ কৰা, কিন্তু নাটকত (ডামাত) ভূমিকা নাথাকিলে যিমানোই মগজ নখটুওৱা কিয় উল্লতি নকৰেই। কিবা নহয় কিবা গ্ৰহচাৰী লাগি যায়। দেহ-অভিমানৰ পৰাই আকৌ অন্য বিকাৰ আহি যায়। মুখ্য কাটা বেমাৰ হৈছে দেহ-অভিমানৰ। সত্যযুগত দেহ-অভিমানৰ নামেই নাথাকিব। তাততো হৈয়েই তোমালোকৰ প্ৰালঙ্কা। এইয়া ইয়াতেই পিতাই বুজায়। অন্য কোনেও এনেকুৱা শ্ৰীমত নিদিয়ে যে নিজক আত্মা বুলি বুজি মামেকম (মেনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। এইটো হৈছে মুখ্য কথা। লিখিব লাগে - নিৰাকাৰ ভগৱানে কয় - মোক এজনক স্মৰণ কৰা। নিজকে আত্মা বুলি বুজা। নিজৰ দেহকো স্মৰণ নকৰিবা। যেনেকৈ ভক্তিতো এজন

শিৱৰে পূজা কৰা। এতিয়া জ্ঞানো কেৱল মইহে দিওঁ। বাকী সকলো হৈছে ভক্তি, অব্যভাচাৰী জ্ঞান এজন শিৱবাবাৰ পৰাই তোমালোকে পোৱা। এই জ্ঞান সাগৰৰ পৰা বহু ওলায়। সেই সাগৰৰ কথা নহয়। এই জ্ঞান সাগৰে তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান বহু দিয়ে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক দেৱতা হোৱা। শাস্ত্ৰততো কি কি কথা লিখি দিছে। সাগৰৰ পৰা দেৱতাৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল আকৌ বহু দিলে। এই জ্ঞান সাগৰে তোমালোক সন্তানসকলক বহু দিয়ে। তোমালোকে জ্ঞান বহু গ্ৰহণ কৰা। আগতে পাথৰ গ্ৰহণ কৰিছিলো, সেয়েহে পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ গ'ল। এতিয়া বহু গ্ৰহণ কৰি তোমালোক পাৰস বুদ্ধিৰ হৈ যোৱা। পাৰসনাথ হৈ যোৱা নহয় জানো। এই পাৰসনাথ (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) বিশ্বৰ মালিক আছিল। ভক্তি মাৰ্গততো অনেক নাম, অনেক চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰি ৰাখিছে। বাস্তৱত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বা পাৰসনাথ এজনেই। নেপালত পশুপতি নাথৰ মেলা অনুষ্ঠিত হয়, তেৱেঁ পাৰসনাথেই। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাই যি জ্ঞান বহু দিছে, সেয়াহে বুটলিব লাগে। পাথৰ নহয়। দেহ-অভিমানৰ কাঢ়া বেমাৰৰ পৰা নিজক ৰক্ষা কৰিব লাগে।

(2) নিজৰ বেটাৰী সম্পূৰ্ণ চাৰ্জ কৰিবৰ কাৰণে শক্তি পুঞ্জ (পাৱাৰ হাউচ) পিতাৰ লগত যোগসূত্ৰ গঢ়ি তুলিব লাগে। আত্মা-অভিমানী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। নিৰ্ভয় হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: সৰ্ব সমন্ধ আৰু সৰ্ব গুণৰ অনুভূতিৰে সম্পন্ন হওঁতা সম্পূৰ্ণ মূৰ্ত হোৱা সংগমযুগত বিশেষ সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰে নিজক সম্পন্ন কৰিব লাগে সেয়েহে সৰ্ব সম্পদ, সৰ্ব সম্বন্ধ, সৰ্বগুণ আৰু কৰ্তব্য সন্মুখত ৰাখি পৰীক্ষা কৰা যে সকলো কথাত অনুভৱী হৈছোঁনে? যদি কোনো কথাৰ অনুভৱৰ অভাৱ আছে তেন্তে সেই ক্ষেত্ৰত নিজক সম্পন্ন কৰি তোলা। এটাও সম্বন্ধ বা গুণ যদি অভাৱ আছে তেন্তে সম্পূৰ্ণ স্থিতি বা সম্পূৰ্ণ মূৰ্ত বুলি ক'ব নোৱাৰিবা সেয়েহে পিতাৰ গুণ বা নিজৰ আদি স্বৰূপৰ গুণসমূহৰ অনুভৱ কৰা তেতিয়া সম্পূৰ্ণ মূৰ্ত হৈ যাবা।

শ্লোগান: আৱেশত অহাটোও মনেৰে কন্দা - এতিয়া কন্দাৰ ফাইল সমাপ্ত কৰা।

!! ওঁ শান্তি !!